

22 Reportage
Robert Accoe biedt kwetsbare jongeren een time-out in de Kruiskenshoeve

16

Salesiaan Jan Finkers leefde als missionaris in Venezuela

“Als eerbetoon hebben de indianen zijn as opgegeten”

19

Slechtziende Johan (8) volgt iedere vrijdag les in Don Bosco

“Ondanks de vele prikkels zou ik hier graag vaker komen”

20

Hond als hulpmiddel voor leerlingen Don Bosco Kortrijk

“Manier om stress af te laten en even te ontsnappen aan de drukte”

26

Bart Decancq nieuwe provinciaal van de Salesianen van Don Bosco

“Meer inzetten op spontane, charismatische initiatieven”

02 Column

04 Projecten in de kijker

Level Up helpt jongeren letterlijk een treetje hogerop

06 Interview

Oud-leerkracht Nathan Verboomen is scheidsrechter op het hoogste niveau

11 Actua

Binnenkort ook meisjes welkom in Jongenstehuis Vremde

12 In beeld

Feest van Don Bosco

14 Het getal

10 trends die jongeren bezighouden

28 Het panel

31 Boekentip & webshop

32 Avondwoordje

Robert Accoe (78) biedt kwetsbare jongeren een time-out in de Kruiskenshoeve

“Je kiest niet waar je wieg staat”

Terwijl mijn gps me langs de smalste kassei- en modderwegjes van het Oost-Vlaamse landschap richting Sint-Laureins begeleidt, passeer ik links en rechts tal van boerderijen. Voor ik het goed en wel beseft, geeft de ‘*U heeft uw bestemming bereikt*’ me aan dat het karakteristieke gebouw aan mijn linkerzijde de Kruiskenshoeve is. Meteen valt de charme van deze hoeve me op. Pas een aantal uren later zal ik beseffen dat de charme veel verder gaat dan louter een leuke buitenkant.

Tekst en foto: Tim BEX

Deze hoeve oogt meteen anders. Je vindt er geen boomgaarden of aparte stallen voor de dieren, wél een groot open veld waar fruitbomen en speeltoestellen elkaar afwisselen en een weide waar een alpaca, een ezel en een pony met plezier hun gras delen. Kippen en ganzen waggelen rustig onder de kleurrijke vlaggetjes en in één van de stallen staat een manuele maïsontkolver zij aan zij met een pingpongtafel. Ik rij de oprit nog maar op of eigenaar en bezieler Robert Accoe staat al klaar om me te ontvangen: “Kom binnen!”

Daar bots ik op een even opmerkelijk beeld: in een woonkamer waar de tijd lijkt stil te staan, staat een pot zelfgemaakte soep op de kachel te pruttelen, amper een paar meter verder zit een stagiaire achter haar computer en nog wat verder ligt een jongere in de zetel uit te rusten. Het geeft meteen de juiste sfeer van de Kruiskenshoeve weer: een plaats waar jongeren gewoon zichzelf kunnen zijn. Robert neemt me mee in het verhaal. “Om het kort samen te vatten: de Kruiskenshoeve is een plek

waar we ‘jongeren met een rugzak’ een time-out bieden. Ze kunnen hier tot rust komen en krijgen zo de kans zichzelf terug te vinden. Eigenlijk gebruik ik de term ‘time-out’ niet graag, want dat klinkt te negatief. Ik vergelijk het liever met teamsport: je ploeg is aan het verliezen en wil een pauze om de koppen bij elkaar te steken. ‘We willen met je verder en willen je niet kwijt, maar we moeten wel anders aan de slag’. Begrijp je? Dat moment willen wij de jongeren bieden. Een moment van rust, reflectie en bezinning.”

Een-op-eenrelatie

Ons gesprek is nog maar een kleine vijf minuten bezig of een van de jongeren valt al binnen: “Mijn begeleidster vraagt om hoe laat ze hier moet zijn?” “Tussen vier en vijf is goed”, zegt Robert en zo beantwoordt hij meteen mijn volgende vraag. “Niet iedereen verblijft hier permanent”, legt hij uit. “We zijn een kleinschalige vzw (vereniging zonder winstoogmerk, red.) en beseffen dat ook. Concreet hebben we hier twee soorten jongeren:

dagbesteders die hier voor een langere periode een paar dagen in de week komen helpen en anderzijds time-outjongeren die hier ook blijven slapen. Omdat we zo kleinschalig zijn, kan er altijd maar één iemand blijven overnachten en is er overdag plaats voor twee à drie extra jongeren. Weinig, maar cruciaal voor onze werking. Die een-op-eenrelatie is erg belangrijk. Ik heb zeker niets tegen de structurele aanpak van jeugdhulpinstanties, maar bekijk het even als jongere: je wordt door een of andere dienst aangemeld, tegenover een wildvreemde geplaatst en de ▶

Robert: "Samen met de jongeren ontdekken is belangrijk. Wat we doen, doen we samen."

▶ eerste vraag die je krijgt is: 'Vertel eens wat er scheelt' (*zucht*) Wat jongeren mij hier vertellen, kan je je zelfs niet voorstellen. Omdat je een band scheidt. Ik ga met hen mountainbiken, werk met hen in de tuin, maak eten met hen ... Ik zal hen nooit vragen om bij mij aan tafel te komen zitten en hun verhaal te vertellen. Maar willen ze iets vertellen, dan ben ik luisterend oor en maak ik daar met plezier tijd voor."

Wanneer Robert spreekt, lijkt het of ik Don Bosco hoor vertellen en dat blijkt geen toeval te zijn. "Heb je tijd?", lacht hij wanneer ik hem naar zijn roots vraag. "Dit is eigenlijk mijn geboortehuis", legt hij uit. "Als kind hielp ik hier in de moestuin, bij de dieren, enzovoort. Omdat er soms te weinig werk was, werd ik als boerenzoon elders ingeschakeld. Eén van die werkplekken was de boomgaard van Jozef. Daar heb ik vaak gezeten: in de winter om de bomen te snoeien, in de zomer om het fruit te plukken. Daar heb ik ook Don Bosco leren kennen. Jozef was zeer religieus en kende een aantal salesianen. Ik hoorde hen dus meermaals over Don Bosco vertellen en ben zo ook zelf

“Ik vraag de jongeren nooit zelf om hun verhaal te vertellen, maar bied hen wel een luisterend oor”

over hem beginnen lezen. De visie van Don Bosco staat intussen op mijn netvlies gebrand."

Gepensioneerde agent

Terwijl Robert zichzelf in het verleden katapulteert, laat hij vallen dat hij 42 jaar lang bij Politie Gent gewerkt heeft. "Waarvan meer dan 30 jaar bij de jeugdpolitie", verduidelijkt hij. "Ik hoor je denken: 'Er is toch een enorm verschil tussen het repressieve beleid van de politie en het project dat je nu doet?' Dat klopt, maar ik heb mijn roots nooit verloochend. Als startende agent leerde ik Don Bosco beter kennen, als 'gepensioneerde flik' is hij nog steeds mijn leidraad. Tijdens mijn 42 jaar bij de politie heeft hij me dus altijd geïnspireerd. Ik ben een mensensmens en had met iedereen contact. Iedere jongere die binnenkwam, had een rugzak en dat wist ik maar al te goed. Maar wie ben ik om over jou te oordelen als ik je voor de eerste keer

zie? Niemand wordt als crimineel geboren, maar je kiest niet waar je wieg staat. (*stilte*) Ik moet niet weten wat de jongeren gedaan hebben. Als ze dat willen vertellen, hoor ik het wel. Wat dat repressieve betreft, dat klopt, de politie is een repressief instrument en dat hoort ook zo te zijn. Nu werk ik duidelijk preventief, vóór de bom ontploft zeg maar. Maar wat houdt ons tegen om meer samen te werken? De politie zou het laatste wagonnetje moeten zijn. We moeten ginds werken (*wijst in de verte*), zo ver als mijn arm kan reiken. Primaire preventie. En waarom niet mét iemand van de politie? Daar is niets mis mee. Het kan alleen maar bijdragen om een beter beeld van de achtergrond van de jongere te krijgen."

Voor Robert zijn het meer dan woorden, want het hele concept van de Kruiskenshoeve is zo begonnen. "Ik kreeg vrijdagnamiddag telefoon van

“Je hoeft geen therapeut te zijn om je therapeutisch te gedragen”

iemand van het vertrouwenscentrum. Een meisje van 15 jaar mocht naar huis, maar wilde dat niet omdat ze zich daar niet veilig voelde. Ook bij familie of vrienden kon ze niet terecht. Bij de politie hadden we een zogenaamde jeugdkamer, wat eigenlijk niet meer is dan een cel. Ik kreeg het niet over mijn hart om dat meisje daar een weekend achter te laten en heb aangeboden om haar mee naar huis te nemen, naar de Kruiskenshoeve. Met de belofte dat ik maandagochtend met haar op de jeugdrechtbank zou staan. Een stressvol weekend, maar ik stond er. *(lacht)*”

Toch was er meer dan één jongere nodig om de Kruiskenshoeve effectief op te starten. Een toevallige samenloop van omstandigheden zorgde ervoor dat dit project tot stand kwam. “Toen ik bij de politie zat, ben ik in Gent gaan wonen omdat dat dichterbij mijn werk was. Maar in het weekend keerde ik

terug naar de Kruiskenshoeve; voor mij dé plek waar ik mijn hoofd kon leegmaken en tot rust kon komen. Toen mijn ouders er niet meer waren, begon het duidelijk te worden dat de hoeve verkocht zou worden ... Dat wilde ik niet. Tegelijkertijd was ik goed bevriend met de salesianen bij De Waai, een jeugdvoorziening van Don Bosco in Eeklo. Ik kwam er zeer regelmatig en heb zelfs de eerste steen weten leggen. Opeens vielen de puzzelstukjes in elkaar: De Waai was op zoek naar een nieuwe locatie voor een project, ik zag dagelijks schrijnende verhalen van jongeren bij de jeugdpolitie én wilde de hoeve niet kwijt... Zo begon het verhaal van de Kruiskenshoeve.”

Ontdekken in de natuur

Meerdere vragen spoken door mijn hoofd. “Zelfs nu ik 78 jaar ben, krijg ik nog steeds veel vragen”, lijkt het alsof Robert mijn gedachten kan lezen.

“Voel jij je daar wel veilig tussen die jongeren? Het lijkt wel of je hun taal spreekt?” Dat is ook zo. Omdat ik ze hoor, omdat ik onvoorwaardelijk in hen geloof. Omdat ik geloof wat ze me vertellen. Ik ben naïef, maar gezond naïef. En weet je? Ik slaap hier beter dan in Gent. Met jeugd werken, is jongeren graag zien en je hoeft geen therapeut zijn om je therapeutisch te gedragen. Jongeren moeten dingen ontdekken en die kans bied ik hen hier. Ze leren omgaan met de natuur en om die pruttelende pot soep klaar te maken, zijn we deze voormiddag samen groenten gaan oogsten in de moestuin. Hetzelfde geldt voor de dieren: ooit kwam hier een ‘rebel’ binnen, maar met Sara (*de pony, red.*) had zij een ijzersterke band. Ze heeft haar zelfs voor de koets leren lopen, iets wat mij nooit gelukt was. De geboortes van de dieren meemaken, de cyclus van de natuur... Dat alles mogen meemaken, daar genieten de jongeren van. ‘s Avonds zijn ze soms met hun gsm bezig, maar overdag denken ze er zelfs niet aan. Samen met de jongeren ontdekken, dat vind ik belangrijk. Wat we doen, doen we samen!”

Terwijl Roberts woorden nazinderen, word ik meegenomen in het verhaal van de jongeren zelf. Eén van hen toont me hoe die manuele maïsontkolver werkt, een andere mag bij de buurman mee roofvogels gaan trainen en samen doen we nog een korte wandeling met de dieren. Mijn dag is anders dan verwacht, maar het ‘anders’ van deze hoeve spreekt me wel aan. Criminele jongeren zie ik hier niet, al denk ik dat het goed is dat hun wieg is omgeruild voor een bed in de Kruiskenshoeve. – 卍

